

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

kulturelle arbejde i allerhøjeste grad er interesseret i. Alt dette inden for museets nuværende mure uden at ændre facade og uden indgreb i parken.

Der er desuden opnået, hvad der er meget væsentligt, en naturlig, logisk og hensigtsmæssig rundgang gennem udstillingssalene.

Jeg har hermed besvaret det ærede medlem hr. Damsgaards andet spørgsmål: hvad skal staten med dette materiale?

Museet, der var forældet ved indvielsen i 90'erne, vil kunne gøres tidssvarende. Den nuværende museumssagkundskab går helt og fuldt ind for planen. Jeg har selv indgående beskæftiget mig med kunstmuseets pladsvanskeligheder i min undervisningsministertid fra 1953 til 1957. Jeg søgte at få afstøbningsstillingen flyttet ud af museet, og den sidste plan gik ud på en anbringelse i Lyngby. Men selve tanken om udflytning mødte, som man erindrer, fanatisk modstand.

Det er det nu foreliggende forslag, der efter min bedste overbevisning løser problemerne bedst. Tidligere museumsinspektør Leo Swanes votum har jo ofte været fremført i pressen. Med al respekt for Leo Swane som kunsthistoriker kan jeg dog ikke tillægge hans alenestående kritik af bygningen vægt. Swane fremsatte i 1927 et forslag til ombygning af museets midterparti og til indretning af Sølvgades kaserne til afstøbningsstillingen; men i betænkningen af 1944 forlod han denne plan og gik ind for de store tilbygninger — en plan, han også bagefter forlod. Dette er Leo Swanes konstruktive bidrag til løsningen af museets pladsproblemer. Mig bekendt har direktør Swane, der for 10 år siden forlod museet, før sin udtalelse for nylig end ikke set tegningerne og planerne til det nye forslag. Jeg venter derfor, at forslaget vil blive gennemført som byggearbejde, og det er opført på statens anlægsprogram for de kommende tre år til påbegyndelse i finansåret 1965-66.

Hvis det havde været mig muligt at forelægge en første rate af byggebevillingen sammen med bevillingen til projekteringsudgiften, ville der formentlig ikke have været noget problem. Nu er der mennesker, der har fået den opfattelse, at bevillingen

er spildt, men det er ikke tilfældet; bevillingen og museets gennemførelse er adskilt ved en pause.

Fra anden side, bl. a. fra medlemmer af finansudvalget, har man nævnt den mulighed, at man i stedet for udbygning af statens museum for kunst kunne foretrække en udbygning af de store provinsbyers kunstmuseer i Århus, Odense og Ålborg i forbindelse med en helhedsløsning af kunstmuseumsforholdene her i landet. En sådan tanke kan jeg ikke gå ind for.

Museets samlinger, der er tilvejebragt gennem mange års planmæssige indkøb og ved private gaver, udgør en helhed. Statens museum for kunst er i dag den eneste tilnærmelsesvis fuldgyldige samling af dansk kunst, omfattende alle former for billedkunst, skulptur, maleri, tegnekunst og grafik. Ej heller de værdifulde samlinger af udenlandsk kunst kan deles. Museet repræsenterer traditionen i vort kunstliv og burde være stedet, hvor udviklingen så at sige skulle kunne aflæses, f. eks. finder man i den ældre afdeling forudsætningerne for vor guldalderkunst, de samlinger, som danske kunstnere gennem tiderne har hentet belæring og inspiration af. Der må jo være et sted, hvor det kunsthistoriske studium kan møde et samlet materiale. Udbygningen af de store kunstmuseer i provinsen er et problem, der, sideløbende hermed, kræver sin løsning. Det er i øvrigt glædeligt at se den interesse, der har vist sig i befolkningen, dér hvor museumsmulighederne foreligger. Dansk billedkunst bør have en lige så central placering i vor kulturelle verden som dansk digtning. Det er baggrunden for, at jeg i dag anbefaler den foreslåede bevilling på 592.000 kr. til erhvervelse af projektet. Beløbet er beregnet som vederlag for den tid, der hidtil er anvendt på arbejdet, alt efter de normale honoreringsregler, der anvendes af staten.

Ingen er vel nærmere end jeg til at beklage, at en detailprojekteringsbevilling til vederlæggelse af dette arbejde ikke er blevet søgt på det rette tidspunkt. Ingen har over for finansudvalget og det høje ting beklaget dette mere end jeg. Byggesagen kom som sagt til mig ved ministeriets oprettelse, godkendt af boligministeriet. Jeg søgte, da jeg omhyggeligt havde gennemgået planer og tegninger, at få den nødvendige andel i